

A annan bógv.

Tað stendur í botni. Vinnulv okkara er við at slíta burtur — missa alt og sita krøkt eftiri. Sita eftiri á berum.

Tær gomlu ráðirnar eru oyðnar. Veidarnir standa við tónum hondum. Vita teir sær ikki havn fyrri stavn, onga hjárging. Men teir vilja ikki doyggja — lívið er eittans . . .

Men hvat er at gera? Hvørjar og hvar eru hjárgandi ræsur? nú tær gomlu eru oyððrpnar, berar.

Hetta er hin stóri spurningurin, hetta er lívsspurningur Føroyinganna í dag.

Eitt er vist — einstaklingurin orkar ikki einsamallur at leggja kósina og taka takið. Men hvat so? Ja, hvat so, tá, ið knæsett hefur og kanska framvegis knæsetur, at í vinnulívsins málum er tað einstaklingsins ókontrolleraða »initiative« uttan upplægging frá tí almenna, ið skal ráða, og hava einaræði? Hvat nú, konservatismen — privatkapitalismen? Er tú uttan evnir at svara?

So man vera. Men tá ið er so, hví tá stremba fmóti socialiseringini, planøkonomiinum? Hví ikki fylkjast uttan kjæk inná hesar leiðir?

Ber hendan leiðin, socialiseringin og centraliseringin, samlingin av kreftunum ikki á mál, so er øll vón stókt hjá okkum. Tað grettir ikki! Tað tykist øllum greitt.

Kvota-spurningurin.

I góðum tíma, tá ið líkindini vóru fyrri at leggja á annan bógv í vinnulívi, sjóvinnu, okkara, róptu vit varsko viðvíkjandi at drála ov leingi. Men tá varð einans ypt akslar at okkum, helst frá tí horninum, sum nú gremur og lemur seg harðast. Ein dapur roynd, ein dapur sannleiki, vissiliga?

Høvdu Føroyingar tá tikið undir, høvdu teir nú eymkandi og harmarópandi mennir tá skilt, hvussu landið veruliga lá — so varð óbrýsi í dag. So høvdu Føroyingar í dag haft fleirfalt so stóra fiskakvotu, sum tað eitið av ugglisi, teir nú hava. Men hvat batar at gráta yvir dýlluna, ið trakkað varð í?

Her megna allar góðar kreftur samlast í royndini at koma burtur úr óferinum. Og okkara land krevur, at spilliklutar haldast burturi. Vit hava ikki ráð at hava teir upp í, tí vit tola einki at missa.

Tað er meir enn harmiligt, at ferskfiskaleiðin er so gott sum stongd fyrri okkum. Men tyngri og harmiligari er at vita, at útlitið fyrri rúmkann á hesari leið er ógvuliga vøkult.

Vit hava, longu áðrenn nakað flokkur í Føroyum, verið eld hugaðir fyrri fjolbroytt av okkara fiskivinnu, særliga við at leggja ferskfiskaleiðina. Og seinast vilja vit aftra okkum við at

leggja allar árar um borð fyrri at hjálpa »Árnanes« monnum og øllum, ið ynskja at leggja hesa leið. Men henda stremban má sum alt hjá okkum, ið skal hava vón um at vinna á mál, fara fram við skili, við klókskapi. Tey niðurbrotandi og óhvøssu vápnini megna kastast til viks. Í hesum stríði, í hesum bardaga megna einans nýstast blonk vápn. Tað harmar tí hvønn vin av ferskfiskaveiði og framtaki, at menn sum vinnuflokksmennir kunnu fáa seg til at tveita øll blonk vápn, alla snøggleið fyrri borð í hesum máli fyrri at sleppa at sláa politiskan mynt á sín skróðandi bara lút.

»Dagblaðið« leitar sær soleiðis fram sín hatskasta og argasta tóna — og tað sigur ikki lítið — at brigda ministeriinum Stauning, at tað av berum blektaðum illvilja og djævulskapi ikki vil, ikki unnir Føroyingum ferskfiskakvotu men tvørturfmóti lýsir bál og bann og harðastu straff yvir teir Føroyingar, ið leggja út á nýggja veiðu.

Ein kann vera ymiskur á máli við ministerið Stauning. Men at leggja tí fyrri, at tað av berum illvilja sýtir ferskfiskakvotu, mátti verið nakað langt gingið.

Svenskir fiskimenn hava at kalla onga kvotu fyrri ferskfisk í Onglandi. Men man tað falla nokrum Svenskara inn at leggja hitt svenska ministerið fyrri illvilja við trúttan um, at tað ikki vil geva svenskum fiskimonnnum kvotu. Vit hugsa ikki!

Tað man valla finnast tað ministerium í verðini, ið ikki feigið vil, um tað er gjørligt, at íbúgvávar landsins selja mest møgult í fremmandum londum. Og sjálvandi sá ministerið Stauning helst tað, at Føroyingar kundu selt allan tann ferskfisk í Onglandi, sum teir kunnu veiða.

Vit halda, at eingin rættghugsandi Føroyingur vil halda annað. Tá ið »Dagblaðsmenninir« ikki gera tað, kvóta vit fyrri — lat okkum bert siga tað, ið øll hugsa — at teir leggja høvuds-herðsluna á at krýna ministeriinum og tí føroyska amtmaninum, sum hefur haft nóg mikla karakterstyrki at krevja reint borð frá hesum monnum, teir leggja nóg meir á tað enn á ferskfiskamálið, tað skilst av hvørjum orði teirra, hvørjum setningi. Men Stauning man orka at bera »Dagblaðsins« danska pens vargabít uttan at tað nerverar hansara góða vilja fyrri tí strevandi fólkinum í Føroyum. Hansara lívord er: realitetir! Og vit ívast einki í, at hesin realitetsvilji hansara diktarar honum uttan mun til »Dagblaðið« at gera slít besta fyrri, at tað má eydnast hjá Føroyingum at fáa ferskfiskakvotuna økta. Vit tora at siga, at er tað møgult at fáa eina skipan í lag, ið gevur okkum eina størri ferskfiskakvotu, so fáa vit hesa skipan.

Men tað er títanverri ikki so lætt at reida umaftra tað bólið, ið teir leiðandi innanfyrri vinnu-

liv og politikk okkara her á landi hava reitt Føroya fiskimonnnum. Um »Dagblaðs« skrivarin lat sína harmarødd runga einu yvir hesa uppreiðing, vildu vit ikki freistast til at hildið tess tár verið krøktillutur.

Vit skulu og mugu vera sannleikanum trúgvir og viðganga, at tað eru Føroyinganna stríð og bardagi fyrri, at eingin mátti skerja nakað burtur av teirra framhjárætti til at selja salt- og klippfisk, ið hefur ávirkað og dikterað ferskfiskakvotu okkara. Bert salt- og ferskfiskakvota varð ognuð Føroyingum at kalla einsamallum, kundu danskir fiskimenn so gjarna fáa ferskfiskakvotuna ásetta í mun til tað, ið teir høvdu útlutt av ferskum fiski, áðrenn »restriksjónurnar« komu, varð tá hildið. Soleiðis lá landið lá. Undir teim umstøðum fingur vit eina serliga ferskfiskakvotu, eitt ugglisi. Hævd ísvirki ikki haft eksportað nokur hundrad tons av ferskfiski, fingur vit einki.

Vit vunu okkara krav tá, vunu tað gjøgnumført óskert; Føroyingar fingur salt- og klippfiskakvotuna, óskerda av danskum fiskimonnnum.

Hetta átti bankastjóri T. Petersen, sum vit gita er hin danski pennur »Dagblaðsins« at tikið við í sínum hatsgreinum móti Stauningi. Men hvør kann krevja so nógv. . .

Fáa vit ikki kvotuna broytt, økta, til Onglands, eru vónirnar smár hjá okkum undir teirri núverandi skipan, hvar ið hin danski og føroyski fiskimaðurin standa skildir.

Hin danski fiskimaðurin heldur rimmarfast uppá tað, ið hann hefur fingið, og hann krevur enn tá meir, sum tað frættist frá.

Ministerið er sostatt ímillum hamars og ambolts.

Tað verður ikki lætt at skarva burtur av tí, sum hin danski fiskimaðurin við tí føroyska vinnulívsins samtykki í snari tíð hefur fingið — og Ongland vil kanska heldur snara at enn slekka av.

Er so nakar annar útvegur hjá tí føroyska fiskimanninum, fall ferskfiskaspurningurin skal verða loystur, enn tann:

Føroya fiskimenn og danskir fiskimenn ganga saman í ein felagsskap við líka rætti og ábyrgdum í øllum færi.

Hetta er ein greið stóða. Men vilja vinnuflokksmenn ganga hesa leið? Vilja Føroyingar hesa skipan?

Hann hevði einans lært at trútta . . .

Vit hava í okkara aftursvarsgreinum til »Dimmalætting« gjølla, so gjølla sum blaðrúndin hefur loyvt, prógvandi hvussu rangar og villeiðandi »Dimmalættingar« greinir viðvíkjandi »Ísvirkinum« eru, samstundis sum vit hava greitt frá tilgonguni ella atburðinum yvir fyrri hesari fyrirøðu — og kortini trúttar »Dimmalættingar« blaðstjóri, at

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor:
THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling:
TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3. Lørdag 11—2.

DER ER SKJULTE KRÆFTER
I FÆRØSK MARGARINE
VITA NR. 1.

Herved tillader jeg mig at meddele,
at jeg fra 1. April d. A. har nedsat mig
som Landsretssagfører med Kontor Nørre-
gade 33, København, Telf. Central 13635.

Helge G. Simons,
Landsretssagfører.

Kommunelægen i Thorshavn

bortrejst fra 24. April til 26. Juni.
Praksis besorges af Amtslægen.

K. Nicolajsen.

Licitation.

Arbejdet ved Udførelse af Jord-, Sten- og Betonarbejdet samt Sporlægningsarbejdet ved Aktieselskabet Tórshavnar Skipasmíðjas Beddingsanlæg udbydes herved i offentlig Entreprice.

Tegning og Beskrivelse er fra og med den 27. ds. fremlagt paa Vandbygningsvæsenets Ingeniørkontor i Thorshavn, hvor de, saa længe Oplaget rækker, kan faas til Laans mod et Depositum af 10 Kroner, der kun tilbagebetales, saafremt Tilbud indgives og saafremt det Uldaaente tilbageleveres senest 8 Dage efter Licitationen.

Tilbud modtages paa nævnte Kontor indtil 7. Maj d. A. Kl. 15, til hvilken Tid Tilbudene vil blive aabnede i Overværelse af de Bydende, der maatte have indfundet sig.

„SMØRLIKA . . . ?“ „Ja . . . vitaminir!!!“

P. M. Dam ikki torir at »give en detaljeret Forklaring, som kan retfærdiggøre Ledelsen af »Ísvirkie.«

Vit hava so tyðiliga, at hvort sjeý ára gamalt barn fatar tað, greitt frá, at P. M. Dam einki hevði við leiðsluna av silda-ekspedisjónini av gera, og at Staunings møguliga úttalísir hesari ekspedisjón viðvíkjandi tess vegna ikki kundu sipa til P. M. Dam — men kortini veit »Dimmalættingar« blaðstjóriin ser eingi ráð uttan at trútta, at Staunings og P. M. Dams frágreiðingar bera ímóti hvørji aðrari.

Syndarligt av vera komin so illa fyrri!

Keypid frá teimum,
sum lýsa í
„Føroya Social-Demokrat“

Stór jarnbanaólucka í Danmark.

I vikuni hendi ein stór jarnbanaólucka í Danmark.

Tveir bróður komu koyrandi í einum bili yvir eina jarnbana-línu við eitt »snyði«. Knappliga turnar tókíð á teir, áðrenn teir eru komnir yvir um. Bilurin slongdið langan »veg, menninir steindoyðu, og tókíð avsporaðist, ó vognar hvoldust. Ein vognurin flegg leysur yvir hinum. Í einum persónvogni vóru 30 skúlabørn, ið tó sluppu óskalað.

Tokstjórin og ein annar maður brendust illa.